

POWIEWNY (3) *ai*

o jasne, e pochylone.

sg m [N powiény.] ◊ A powiény (1). ◊ f L powiény (1). ◊ pl N subst powiény (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (dwa z niżej notowanych przykładów) – XVIII w.

1. *Poruszający się od wiatru* (3) : Bo by fye namniéy ná drzewie wzieżyły Powiény liftki: [...] tá fye dużá [tj. sarneczka] zléknie KochPieś 13; Szrodkiem tego wżytkiego śrébrna rzéká płynie/ Którá/ leżąc pod lkálą przy powiény trzcinie/ Rozciągła Wiłá leie kruzem mármórowym KochProp 11; [powiény Flailis, á ventis agitatus. Volck Sss4v].

a. *Delikatny, lekki* (1) : VKaż mi fię/ Mágdálno [...]. VKaż złoty włos powiény/ vkáz íwé oczy Gwiazdom równé KochFr 106.

2. [Wiejący, powiewający:

Wyrażenie: »powiény wiatr«: Gorąca się téż zbytniego I ognia słońca letniego Uchronić mogę, podziemny Mając loch, kędy powiény Wiatr chłodny dcho przechodzi, Który sen smaczny przywodzi. ZbylWieś 17.]

Cf [POWIEWAJĄCY], WIEJĄCY

ALKa